

korlatos-házat is. Adjunk hálát Nóriért és minden kereszthordozó testvérünkért, akikkel kézenfogva haladunk az Egyházban, a végcélunkhoz vezető vándorúton, a szeretet és a béke útján...

A lelkigyakorlatos-ház vezetője

Utasi Jenő

Totovo Selo

Zlatiborska 4

YU-24426 Tresnjevac

ELMÉLKEDJÜNK – IMÁDKOZZUNK

A Szentatya szándékai

Szeptemberben: Hogy a fiatalok áthatva az evangélium szellemétől, felismerjék és megvalósítsák a szabadság, az emberi haladás és a közös eszméjét.

Októberben: A papi és a szerzetesi életre vállalkozó jelöltekért.

Novemberben: Hogy a fiatal afrikai nemzetek, a fejlett népek segítségével, saját nemzeti értékeik felhasználásával igazi fejlődést érjenek el.

Decemberben: Hogy Szűz Mária és Szent József legyenek a szülők példaképei és oltalmazói.

A TABERNÁKULUM ELŐTT

Egy ember elment a templomba imádkozni. Előresietett. Beült az első padba. Így kezdte imáját: Istenem, hálát adok Neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember. - Elfogadom, formálom magam a Tőled elgondolt ideál szerint. Bálványaim nincsenek! Csak Téged imádlak és szeretlek mindenek fölött. Napjaimat a Te dicséreteddel kezdem és végzem. Engedelmeskedem Neked. Figyelek szavadra akkor is, ha nehezet kívánsz. - Neved megszenteléséért munkálkodom.

Az ünnepeket és vasárnapokat Neked szentelem. Az Egyházat a Te művednek tekintem és nem centizem hibáit, gyarlóságait. Ezekért Téged nem teszlek felelőssé. Az egyházhoz tartozásomat örömmel vállalom, ha kell, nyíltan is. - Fölötteseimet tisztetem. Az öregeket becsülöm. A szegényeket, rászorulókat tehetségemhez mérten segítem. - Tisztelem a magam létét. Értékelem és védem az idegen életet. Nemcsak a testit, a szellemit is. Nem száguldok meg nem engedett sebességgel. Az önzést igyekszem szeretettel ellensúlyozni. Környezetemben nem fukarkodom a dicsérettel és elismeréssel. - Tiszta szemmel és szívvel szemlélem teremtményeidet. Meghagyom mások szabadságát. Senkit sem akarok kisajátítani. Senkit saját képemre és hasonlatosságomra, azaz elgondolásom szerint formálni. - Az egyházi és világi közösségben nemcsak jogaimat hangoztatom. Kötelességeimet se felejtsem. Munkámat – főleg a nehezet és a kellemetlent – igyekszem becsülettel elvégezni és nem másokra tolni. Kritikámmal építek és nem rombolok.

A tulajdont tisztetem. Amit rám bízál, felelősséggel kezelem. Nem vagyok irigy azokra, akik jobban futnak, mint én. A hazugságot és hamis-

ságot megvetem. Nem akarok többnek látszani, mint ami vagyok. Ígéretemet állom. Vigyázok mások jóhírére. Nem pletykázom, nem sugdolózom mások hibáiról. Úgy mérek másoknak is, mint magamnak.

Istenem, életem központja, ezt mind Érted tettem! Ez a válaszom szeretetedre, vágyaim tárgya és beteljesítője.

Ezzel befejezte imáját. - Várta a visszhangot. Isten válaszát. Erre a teljesítményre csak dicséret jöhet. - De Isten hallgatott...

Az imádkozó ember döbbenten szólt: Uram! Hát semmit sem feleltek ezekre az eredményekre? - Isten nem felelt, csak ránézett az imádkozóra. Az egyre kényelmetlenebbül érezte magát Isten tekintete alatt. Szeretett volna eltűnni. De hogyan, hová? - Igyekezett kijutni a templomból. Isten szíveket és veséket átvilágító és vizsgáló tekintete követte. Nem menekülhetett... Csak a templom ajtóig jutott. Ott térdre esett és hagyta, hogy Isten a szívébe világítson. A fény nyomában ez a könyörgés szakadt föl lelkéből: Istenem, légy irgalmas hozzám, szegény bűnöshöz! Arcra borulva, mellét verve ismételte a szavakat. Ez megnyugtatta. És megigazulva távozott...

Alexia

OLYAN SOKAN KERESIK AZ IGAZSÁGOT

Mutasd meg nekik Jézus!

Barátom, f e l f e d e z t e d - e már az Istent? Megélted-e már a mennyországot? Nem arra a halovány Isten-fogalomra gondolok, ami majdnem minden emberben él. Hanem arra az örömteli felfedezésre, amiről az evangélium beszél: "A mennyek országa hasonlít a szántóföldben elrejtett kincshez. Amikor egy ember megtalálta, újra elrejtette, aztán örömeiben elment, eladta mindenét, amije csak volt és megvette a szántóföldet" (Mt 13,44).

Barátom, ismered a f e l f e d e z é s örömét Isten irányában? Megtaláltad-e már Istent úgy, hogy szíved világítani kezdett? - Ha igen, akkor megtaláltad életed kincsét. Aki az igazi, élő Istent f e l f e d e z i, az tudja, hogy mit jelent ez a k i n c s. Tudja, hogy hol rejtőzik élete célja és értelme! Megtalálta élete biztos alapját: béke, öröm és derű honol szívében. Akkor belépett az életedbe az örök, az elpusztíthatatlan. Megélted a Szentet. Ez boldogítja szívedet.

Majdnem mindenki keresi az igazságot. Nyugtalanul keresik az élet szántóföldjében a kincset, a boldogságot, a maradandó örömet. Keresnek és kutatnak. És sokan ténylegesen megélik az Istennel való benső találkozás felemelő pillanatát. Abban a pillanatban "látták", "megélték" Istent.

Furcsa, de nemigen talál folytatásra ez a magasztos pillanat. Istent ismét "elfelejtették". Az Isten-felfedezés pillanata elsápadt, elhalványult.

Barátom, hogyan is van ez nálad? Megrekedtél-e ennél a csak egyszeri Isten-találkozásnál? Avagy közelebb jutottál Istenhez azóta? A mi időnkben és környezetünkben inkább a kevesek azok, akik Istent tették életük

valóságos kincsévé. A többség me g t a l á l t a ugyan Istent, de nem szerezte meg!

Az evangélium arról tudósít minket, hogy nekünk a k i n c s e t, amit a szántóföldben megtaláltunk, meg is kell vennünk. Isten csak így lesz maradó tulajdonunk és birtokunk.

Azt kérdeed, hogyan lehet Istent megszerezni? Mit kell tennem, hogy ezt a k i n c s e t me g s z e r e z z e m? - Az evangélium adja meg a választ: Az ember, aki a szántóföldben megtalálta a kincset, - telve volt "örömmel", és ezért "eladta mindenét", hogy megvegye a szántóföldet és megszerezze a kincset.

Barátom, ez a válasz: Egyet-mást "el kell adnod", hogy Istent "megszerezhessed". - Az evangéliumban említett ember eladta mindenét, hogy az értékes kincset megszerezze. Lám, ez a valódi Isten-közelség titka: Teremt teret Isten számára az életedben! "Adj el" és hagyj el egyet-mást, hogy időt találj Isten számára. Így s z e r e z h e t e d meg és birtokolhatod őt, mint örömet és kincset.

Az őskeresztény Egyház n é g y m ó d o t ajánl Isten megszerzésére:

1. Az első az ima. - Beszélj Istennel, mennyei Atyáddal. Keresd addig, míg szíved meg nem találja. Ne hátrálj vissza, míg meg nem "találtad". Ez a szeretet Isten irányába. Ez a hit Istenben. Mondd el neki minden bánatodat. Számolj az ő szeretetével nap nap után. Bízzál az Ő segítségével minden viszontagságban. Vigasztalni és erősíteni fog téged. Ha egyszer megtaláltad ezt a "kincset" a szántóföldben - nem leszel képes hallgatni. Örömben újságolod majd barátaidnak: "Megtaláltam életem k i n c s é t, velem megeltem mindent, mit valaha is kerestem." Hirdetni fogod az Istent, és az emberek hinni fognak neked.

2. A második, aminek helyet kell adnod életedben: a Szentírás (Biblia). Ez az Isten szava számodra. Hogyan akarnád Istent megismerni, ha meg nem hallgatod? Honnan tudnád azt, hogy Isten tényleg ismer és szeret, ha nem olvasod a szavát? Jézus szavát, az evangélium (jó hír) szavát?

Ez a Biblia ma agyonhasznált, mint egy öreg, értéktelen pénzdarab. Hordják tárcában, de nem becsülik.

Barátom, csak amikor éhséget érzel az igazság után, a k i n c s után, Isten után, célod után, a természetfeletti után, az igazság után, csak ha "keresed" Istent teljes szíved mélyéből, csak akkor fogod a Bibliát úgy olvasni, mint ahogyan megilleti: Ahogy a sivatag homokja magába szívja a vizet, úgy fogadod Isten szavait szívedbe! Meg fognak változtatni! Kifejtik benned erejüket, szellemüket és feléled benned Isten. Hinni fogsz Isten szavában, mert igazolva tapasztalod minden cselekvésedben.

Ha azt teszed, amit Ő mond, felfedezed, mily igazak, világosak Isten szavai, mennyi bölcsesség lakozik bennük. "Ég és föld elmúlik, de az én szavaim nem múlnak el!" (Mt 24,35)

3. A harmadik, aminek helyet kell biztosítanod életedben, az a h í v ő e m b e r e k k e l v a l ó k ö z ö s s é g. Keressél embereket, kikkel a hitben Jézussal egy szív és egy lélek lehetsz! Embereket, kikkel Istenről

beszélhatsz, kikkel tapasztalataidat kicserélheted, és kiktől újabb és újabb ösztönzést kapsz és kaphatsz a hitben.

Ilyen közösség ö r ö m az Úrban, központja a közös imának, a biblia-olvasásnak és a közös terveknek.

4. A negyedik a vasárnapi szentmise

Ünnepeljétek ezt a szent áldozatot úgy, hogy általa a hitetlenek is megellessék a hitet! Valljátok meg saját hiteteket, hirdessétek Isten hatalmát és dicsőségét úgy, hogy a távolálló is érezze: I s t e n a z Ú r! Előtte térdet kell hajtani. Ő az örök élet kezdete és kiteljesedése.

Barátom, ha önmagadban Istent f e l f e d z e t e d , akkor már magadtól is hirdetni fogod. Ha telítve van a szíved, szóra nyílik ajkad önnönmagától. Szerezd meg az Istent! Akkor sokaknak nyújthatod majd Őt!

(H. Madinger, ford. Sz. Á.)

KÖZÖSSÉGRŐL

Nincs két egyforma levél, mondják a botanikusok. De nincs két egyforma ember sem. Ahol 2-3 személy él együtt, ott már vállalni kell a közös élettel járó áldozatokat. Ha ezt nem vesszük tudomásul, akkor pokol lesz az életünk. Mártírnak fogjuk képzelnünk magunkat és vergődünk, mint a kalitkába zárt madárka. Hány édesanyját ismertem, aki soha nem főzhetett családjának, mert a nagymama uralkodott s csak az ő főztje volt a jó 90 éves korában is. Mégis tudtak alkalmazkodni óriási áldozatok árán.

Berchmans Szent János is bevallotta, hogy legnagyobb penitencia a közös élet. S ahogy figyeltem a szeretetben alakuló kisközösségeket, hamarosan előjöttek a különböző temperamentumok problémái. Amit csak szeretetben, nagyvonalúsággal lehet megoldani. Egy templomi közösség is, ha nem tudjuk felszámolni a pletykát és a szeretetlen megjegyzéseket, csak üres lelkek gyülekezete lesz, akik bírálják a papot, a fiatal, szentbeszédet, és megölnék megjegyzéseikkel minden jó kezdeményezést.

Én a szerzetesi közösségeknél kötök ki. Látom a Duna medrében a sok kavicsot, ahogy egymáshoz súrlódnak évezredek óta. S a rohanó víz által letördelt kis szikladarabok mind simábbá válnak. Ez történik minden közösségben. Ahány ember, annyi egyéniség, annyi talentum, annyi érték, de annyi kinövés és kereszt is. Bizony sokfélék vagyunk, súrlódunk, s az évek alatt szerethetőbbek és kedvesebbek leszünk. Aki egész életében megszokta, hogy Isten iránti szeretetből alkalmazkodó és engedékeny legyen mindenben, ami nem bűn, az öreg korára árasztja magából a békét, a bölcsességet. Csak így érdemes!

Már az óvodában és alsóbb osztályokban is észre lehet venni, ki a vezéregyéniség: a mindenkinek parancsolgató, a mindig első játékos. A nagyobbaknál pedig rányomja bélyegét az egész osztály hangulatára. Vigyáznunk kell a mutatós, szimpatikus fiatalokra. Bemondásaikra. Nem mindig ők állják meg helyüket az életben. Sokszor okoznak meglepetést a középtehetségek. Emberségesebbek, kötelességtudóbbak. Így van ez a szeretetközösségekben is. Az erősebb egyéniségek szeretnek vezető szerepet játszani akkor is, ha nem kérték

fel őket. Bátran bedobják véleményüket a köztudatba, s úgy érzik, arra szület-
tek, hogy bírálataikkal, véleménynyilvánításaikkal irányítsák a közhangulatot.
S jaj, ha a vezéregyéniségek nem rendelkeznek lelki finomsággal, no meg ön-
ismerettel és emberismerettel. Ha nem értékelnek mindenkit emberként. Ha le-
nézik a gyengét, az eltűnődő típust.

Akad olyan is, aki mindenkit a saját kaptafájára szeretne ráhúzni. Sajnos
ez nem megy csikorgás, szorongás és kíméletlenség nélkül. Az ilyen nem tud
belenyugodni, hogy a MÁSIK az MÁS! (A kifejezés is mutatja.) S mivel mindig
szem előtt kell tartanunk azt, hogy nincs két egyforma egyéniség, ezért az oltár
előtt sokszor kell beszélgetnünk a Mesterrel a MASIKRÓL. Éppen arról, akivel
problémám van, aki esetleg nem szimpatikus. Aki ezt teszi, annak a Szentlélek
elárulja a nagy titkot, hogy mindenkibe elrejtett a mennyei Atya nagy értékeket
és hogy mindenki egyformán kedves gyermeke. Mindegyik részesült a megvál-
tás örömeiben, és mindegyiket égő vággyal hazavárja az ATYAI HÁZBA. Az
imádság perceiben az is világos lesz előttünk, hogy a MÁSIKNAK sincs több
hibája, mint nekünk, csak az övé "más".

Szépen mondja Szalézi Szent. Ferenc: "Lehetnek ugyan olyan okok és körülmé-
nyek, hogy nővéredet gyarlóságai miatt nehéz szeretni. Ilyenkor a szeretet
azt követeli, hogy arra irányítsd figyelmedet, amiért nővéredet nagyra becsül-
ted, és fordítsd el tekinteted az ellenkezőről."

A következő lépés, hogy mindig tisztelettel közeledjek mindenkihez. Ha ezt
el akarom sajátítani, fontos, hogy kerüljek minden évődést, haragjam el a
megjegyzéseket, és takargassam be mindenki hibáját. Ha észrevettem valamit,
csak ott jelentsem, ahol okvetlenül fontos. De előtte imádkozzam, mert hátha
az önszeretet irányítja terveimet. Vigyázzunk mindenki tekintélyére, ahogy az
édes Jézus tanítja: "Amit akartok, hogy cselekedjenek nektek az emberek, ti is
cselekedjétek azt nekik." Vagy: "Előbb vedd ki a gerendát saját szemedből,
azután menj, és kiveheted a szálkát a MÁSIK szeméből" (Mt 7,4-5).

Fontos egy közösségben, hogy eltűnjünk. Semmiben se legyünk kirívóak,
feltűnőek. Ne "szeparálódjunk", ne alkossunk a közösségben újabb közössé-
get, a tökéletesség utáni nagyobb vágy címén se. Kapcsolódjunk be a közösség
gondjaiba, munkájába. Önző magatartás lenne, ha élvezném a közösség áldá-
sait, de érte semmit nem tennék. Szép volt háború után az egyik rendházunk-
ban a következő eset: Oltásokat kaptunk háromszor, a mosónők ilyenkor
mindig belázasodott, jöttek nővéreink és segítettek tanítás után mosni, vasalni.

Óvakodni kell egy közösségben attól, hogy egyeseket különösebben szeres-
sünk. Mindenkire áradjon ki a szeretetünk. P. Müller Lajos SJ könyvében olva-
som: Mihelyt valakit így szeret egy szerzetes és ilyen szeretetet magával szemben
megenged, oly mértékben hal meg benne az igazi szeretet. Elhagyja a szeretet
tisztia, békés mennyországát s a fellegek és viharok régióiba száll alá. Méreghez
nyúlt, és - akarva-akaratlan - nővérenek is mérget kever. Miért? Mert a privát
összejövetelek melegágyai az ítélkezésnek, megszólásnak, kritizálásnak és pár-
toskodásnak. Ezen lelkekben a kegyelmi élet mindinkább elhomályosul.

Szeretet! Rendezett szeretet! Célnál vagyunk! Mert ha azt akarjuk, hogy egy
közösség magas szintű legyen, és az Úr is örömet találja benne, no meg a tagok
is boldogan szolgálják Őt, akkor elég, ha a szeretetre helyezjük a hangsúlyt.

"AZ ÖRÖM VÁROSÁ" c. könyvben Teréz Anyához vendég érkezik pont akkor, amikor egy haldoklót hoztak a terembe. - "ADDIG SZERESD NAGYON!" - kiáltotta a segédkező nővérek - míg visszajövök!" Ez a jelszavuk: Nagyon szeretni! De mindenkit, aki hozzájuk érkezik. Az első könyvben, amit magyarul róla kiadtak, látok egy zokogó lányt Teréz Anyára borulni. S az az együttérző arcvonás, ahogy átöleli, az örökre megmarad a lelkemben. Ezt teszi a haldokló csontvázakkal is. Eggyé válik szenvedéseikkel. Ez kell az emberségnek! Ez kell a közösségben élő nővéreknek is. Azért figyeljünk nővéreinkre. Vegyük észre testi-lelki bajaikat, betegségeiket.

A pannonhalmi bencés kolostor gyönyörű ebédlőjében a széles ablakközökben sokatmondó, jelképes festmények vannak. Az egyikben hordót látunk, amelyről az abroncs lepatant és a bor ömlik belőle. Az abroncsok jelentik a fejelemet, mely a rend szabálykönyvében van csokorba kötve. A szeretetből vállalt fejelem nélkül nem sokat ér egy közösség. Hangsúlyozom: Isten iránti szeretetből! A katonáké a kényszerfejelem! Ez távol álljon tőlünk!

M. Claudina

LEVELESLÁDÁNKBÓL

Hallottam, hogy a kármelita rend a legidősebb, az elsősülött a szerzetesrendek között. Eredetét Illés prófétával kezdő, aki 900 évvel élt Krisztus előtt. Illést, mielőtt Isten elragadta volna a földről, Elizeus 50 prófétatanítvánnyal kísérte Jerikóba... E prófétanövendékek utódaiból fejlődött ki a kármelita rend.

G.A.

Illést nem lehet alapítónak nevezni, hanem csak az életmód elindítójának; hiszen szabálykönyvet nem írt követői számára, ahogy ezt megtették a többi szerzetek alapítói. XIII. Benedek pápa mégis engedélyezte, hogy 1725-ben felállítsák Illés prófétának a szobrát a Szt. Péter-bazilikában, egy sorba téve a többi rendalapítóval. Szobra alatt ezt olvashatjuk latinul: "A Kármelita Rend emeltette Illés prófétának mint alapítójának."

Illés a Kármel hegyen élt szemlélődő életet. E hegy 550 m magas, 50 km kosszú, s a Földközi-tenger vize mossa egyik oldalát. Itt van Illés barlangja, melynek közelében ősidők óta fennálló kolostor van. Egy magyar atya is élt ott a 30-as évektől.

A Kármel hegyről kapták a nevüket: kármeliták, habár újabban egyesek vitatkoznak afölött, melyik név felelne meg legjobban. Használjuk "Kármelhegyi Boldogasszony Testvérei" titulust, Mária avval, hogy Stock Szent Simonnak átadta a skapuláré, védelmébe vette a kármelitákat.

A mai kármelita rend története azokkal a remeteéletet élőférfiakkal kezdődött, akik 1100-ig szétszórtan éltek a Kármel hegyen. Az akkori egyházi vezetőség azt kívánta tőlük, hogy tömörüljenek egy közös épületbe, és más szerzetesek mintájára közös szabály szerint éljenek. Ekkor Szent Albert, jeruzsálemi pátriárka írt nekik szabálykönyvet, melyet III. Honorius pápa hagyott jóvá 1226-ban, majd IV. Ince véglegesített 1250-ben. Mivel Zomborban vannak újoncok, néha-néha fel szokták olvasni ezt a Szent Alberttól ősi szabálykönyvet.

Amikor Palesztinában folytak a háborúk, keresztes hadjáratok, nem volt béke, a kármeliták kezdtek átköltözni Európába. A generális, Stock Szent Simon Szűz Máriához